

spisů po provedeném doplnění k případnému návrhu naznačil státní zástupce dokonce, že hodlá tento návrh učiniti, bude-li výsledkem nových důkazů ospravedlněn. Tím, že obžalovaná poté upustila od odvolání, byl sice státní zástupce připraven o právo k návrhu podle § 475, odst. 2 tr. ř., nemohl však býti též připraven o právo k návrhu podle § 363, čís. 4 tr. ř., zvláště když i po upuštění obžalované od jejího odvolání zůstaly nedotčeny předpoklady § 363, čís. 4 tr. ř., najmě předpoklad již uvedený, že musí jíti o pouhý rozsudek okresního soudu, nikoliv o rozhodnutí sborového soudu prvé stolice, jakožto soudu odvolacího. Podle toho, co předesláno, je zmateční stížnost na omylu, pokud má za to, že již okolnost, že obžalovaná podala odvolání, pokud se týče okolnost, že státní zástupce nenavrhl dříve, než odvolání bylo vzato zpět, zrušení rozsudku podle § 475, odst. 2 tr. ř., vylučuje postup podle § 363, čís. 4 tr. ř. Vytýkajíc, že tu nebylo návrhu státního zastupitelství na obnovu trestního řízení, přehlíží zmateční stížnost, že ustanovení § 363 tr. ř. právě dovoluje za předpokladů tam vytčených zahájití trestní řízení nebo v něm pokračovati nezávisle na podmínkách a formálnostech obnovy.

Čís. 5240.

Byl-li peněžitý trest vyměřen v mezích zákonné sazby, není proti výroku o trestu na újmu obžalovaného odvolání přípustné, i když náhradní trest na svobodě byl uložen ve výměře nedosahující nižší hranice trestu na svobodě, na trestný čin alternativně stanoveného.

(Rozh. ze dne 5. března 1935, Zm I 97/35.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury pro zachování zákona, podané do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové jako soudu odvolacího ze dne 13. září 1934 takto právem: Rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové jako soudu odvolacího ze dne 13. září 1934 byl porušen zákon v ustanoveních § 464, odst. 1, čís. 2 a § 283 tr. ř. Rozsudek ten se v celém rozsahu zrušuje a odvolání soukromého žalobce Dr. K. V. se o d m í t á.

D ů v o d y :

Rozsudkem okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20. června 1934 byl E. P. uznán vinným přestupkem urážky podle § 1 zákona o ochraně cti a odsouzen podle téhož zákonného ustanovení k peněžitému trestu 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 24 hodin. Dodatečným usnesením ze dne 22. srpna 1934 byl mu povolen podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební lhůtou dvou let. Proti rozsudku tomu podal soukromý žalobce Dr. K. V. včas odvolání, a to z výroku o výši trestu. Krajský soud v Hradci Králové odvolání vyhověl a zvýšil E. P-ovi peněžitý trest na 500 Kč, v případě nedobytnosti na pět dní vězení a vyslovil povinnost E. P. nahraditi soukromému žalobci útraty odvolacího řízení.

Na přestupek urážky stanoví § 1 zákona o ochraně cti trest vězení od tří dnů do tří měsíců nebo trest peněžitý od 50 Kč do 5.000 Kč. Zmíněné ustanovení tedy poskytuje soudci možnost, aby pachatelí přestupku urážky v méně závažných případech uložil jen trest peněžitý, i když tu snad není podmínek §§ 261 tr. z. Proto peněžitý trest, pokud není menší než částka 50 Kč, při uvedeném přestupku není mimořádně zmírněn ani přeměněn ve smyslu §§ 261, 266 tr. z., nýbrž je uložen zcela v mezích zákonné sazby trestní. V důsledku toho i trest E. P., jak mu byl uložen okresním soudem v Hradci Králové, totiž pokuta 100 Kč, je uložen bez mimořádného zmírnění či přeměny a je tedy v zákonné sazbě. Okolnost, že náhradní trest na svobodě byl mu uložen ve výměře, jež nedosahuje nižší hranice trestu na svobodě na přestupek urážky též (ovšem alternativně) stanoveného, nečiní trest ten mimořádně zmírněným. Zákon nikde, ani v § 1 zákona o ochraně cti, nepředepisuje, že tento náhradní trest nelze vyměřiti pod spodní hranici trestu na svobodě, na zmíněný přestupek přípustného. Platí tu proto o náhradním trestu na svobodě všeobecný předpis § 8 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n., podle něhož je za každých 10 Kč až 100 Kč trestu peněžitého uložiti jeden den náhradního trestu na svobodě. Tomuto předpisu výrok o náhradním trestu E. P. odpovídá.

Byl-li tedy E. P-ovi okresním soudem v Hradci Králové uložen peněžitý trest v mezích zákonné sazby, nebylo proti výroku o trestu na újmu obžalovaného odvolání přípustné. §§ 283 a 464, odst. I., čís. 2 tr. ř. odvolání za takových okolností v přestupkovém řízení (stejně jako § 283 tr. ř. v řízení před sborovými soudy) zcela jasně a určitě vylučují. Odvolání to mělo býti ve smyslu § 469 tr. ř. odmítnuto, ježto soukromému žalobci v tom směru, v němž je uplatňoval, nepřislušelo a stěžovatel měl býti uznán povinným ve smyslu § 35 zák. o ochraně cti nahraditi náklady opravného řízení. Jednal-li přes to krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací o odvolání tom meritorně, vyhověl-li mu dokonce rozsudkem ze dne 13. září 1934 a na základě jeho E. P-ovi trest zvýšil, porušil ustanovení §§ 283, 464, odst. I., čís. 2 tr. ř. Poněvadž se tak stalo v neprospěch obžalovaného, bylo vyhověti zmateční stížnosti pro zachování zákona, podané generální prokuraturou, vysloviti nahoře zmíněné porušení zákona, zrušiti rozsudek krajského soudu v Hradci Králové a odvolání soukromého žalobce Dra K. V., podané proti rozsudku soudu první stolice, ve smyslu § 469 tr. ř. odmítnouti.

Čís. 5241.

Přečin podle § 24, čís. 6 zák. čl. XIV:1914 je dokonán už tím, že pachatel vyhrůžným neb dotěrným chováním třeba jen žádá peníze nebo jinou výhodu za to, že v tisku něco zamlčí (opraví neb jinak uveřejní). Nevyžaduje se, aby se vyhrůžka nebo dotěrné chování týkalo přímo osoby, od níž pachatel peníze nebo jinou výhodu vymáhá.

(Rozh. ze dne 5. března 1935, Zm IV 686/34.)

Obžalovaný redaktor J. C. dostavil se určitého dne několikrát k poškozenému S. D. a aby na něm vylákal peníze, vyhrožoval mu, že uve-